

7
Jala țării, și mormântul
TRAIAN ANGHELOVICI adușorât

Cale a ortei nătroua
Cu adușorătie

CANTUL VALURILOR

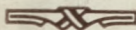
George Anghelov
is

Cu Prefața de GEORGE COȘBUC

Bednarik

Sub îngrijirea și cu note asupra vieții
și sfârșitul tragic al autorului de
ALEXANDRU AGNESE.

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA MODERNĂ „CULTURA”, SOC. COLECTIVA

Strada Câmpineanu, 15. — Telefon 15 64

1914.

TRAIAN ANGHELOVICI

CANTUL VALURILOR

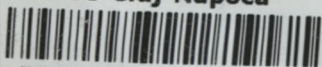
Cu Prefața de GEORGE COȘBUC

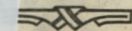
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sub îngrijirea și cu note asupra vieții
și sfârșitul tragic al autorului de
ALEXANDRU AGNESE.

BCU Cluj-Napoca

RBCFG202001334

BUCUREȘTI

—
TIPOGRAFIA MODERNĂ „CULTURA“, SOC. COLECTIVA

Strada Câmpineanu, 15. — Telefon 15/64

1914.

164335

BCU Cluj / Central University Library Cluj

A murit tânăr, și în mod
violent, autorul acestor versuri.
Ce fire avea, împedă se cunoaște
din versurile lui; inclinațiunile po-
etice, pornirile spre visare au fost
cum se vede elementul acestei fir.

Dar n'a avut vreme omul aces-
ta, să-și ajungă mai curând
la celalalt mal al vieții, n'a avut
vreme nici să-și cultive sufletul
nici să-și dezvolte talentul. Căci
că ar fi mers departe, dacă moar-
tea nu l-ar fi întâmpinat așa
de aproape.

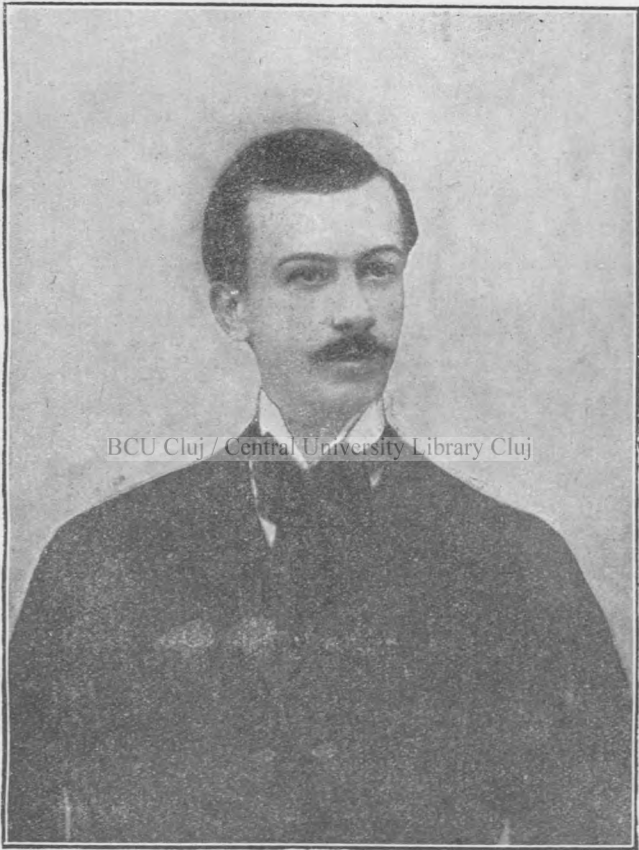
Va găsi celtorul în aceste ver-
surile incorectitudinii de limbă. Cau-
sa e că mare toate poeziile se pu-
blică așa cum s'au găsit în car-
netele poetului, după ce a murit

deci sînt numai schitate de el, avînd sã le mai netersemã mai tîrziu, la publicare. Cîteva dintre ele au fost publicate prin felurite reviste și au atras asupra lor atenția unui cerc mai restrîns de oameni, și e de neîgăduit cã, dacã el ar fi trăit și ar fi intrat cu trebuințioase îndrumări pe o cãrare mai sigurã, ar fi putut produce lucruri temeinice.

Cititorul acum, cunoscîndu-
măprezãrile, va fi indulgent cu
aceste pîtine și nelimpesite ma-
nifestări sufletești ale unui poet,
rãmas, din cauza morții pre-
mature, necunoscut.

George Cosby.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

TRAIAN ANGHELOVICI

Mi public Verovile dragă
frate Traian, ca recunoștință
pentru ofaturile și buna îndrumare,
ce tu mi-ai dat.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

fratele tău
George

Junie.
1914

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Din biblioteca mea
enumerare
aprilie 1916

...Și când i-am deschis manuscrisul și am pătruns printre versuri, mi s'a părut că intru într'o lume cu totul nouă, într'o lume de basme, de lumină divină, de cântări, cântări de-o tristețe potolită, fără revoltă, de-o armonie subjugătoare.

Și cu cât citeam, cu atât frumusețea poeziei adevărate, mă fermeca, și ca o stăpână puternică, mă mâna înainte, tot mai 'nainte, setos tot mai setos, printre ideile mărețe, sentimentele delicate, resemnarea divină, ce alcătuesc fondul operei unui poet ce fu cândva, și despre care noi n'am auzit nimic.

Și dintr'odată, fără să știu când, m'am trezit la sfârșitul manuscrisului, cu senzația de regret, ce ai, când te deștepți dintr'un vis frumos, sau când orchestra a sfârșit prea degrabă, o bucată de muzică divină.

Și am luat de-acapul filele manuscrisului, și am citit din nou comoara de poezii, închisă între scoarțe, de culoarea frunzelor de toamnă, triste ca și sufletul poetului, a cărui moarte prea

timpuric, ne-a știrbit literatura de cele mai prețioase mărgăritare.

Și printre paginile îngălbenite, pe unde poetul și-a cântat durerile, visările, am întâmpinat răslețe petale de trandafiri, tovarășele lui de veghe...

Le-am ridicat c'un infinit regret, ca și cum a-și fi luat flori dela Isus, le-am sărutat și-am plâns!

De câteori nu supraviețuiesc florile, gândirilor și durerilor noastre?!...

Și fiecare semn lăsat pe-o margine de filă, fiecare strofă ștearsă, era pentru mine de preț. Ași fi voit să ridic cu forța, barele solide de cerneală, ce 'ntunecau pe-alocurea câte un vers, câte-o strofă omisă de autor, și ca să pot pătrunde taina unei gândiri, pe care poetul n'o găsisese bună.

Și-am găsit pe subt bare de cerneală, unele versuri frumoase, cari s'ar fi putut publica, dar le-am lăsat acolo, așa cum a fost dorința poetului. Și am lăsat încă în manuscris, poesii ce mi s'au părut slabe, și asupra cărora poetul ar fi revenit, cum ar fi revenit și asupra multora din cele ce dau publicității, dacă sinuciderea lui bizară, din motive rămase tuturor ascunse, nu i-ar fi stins lumina minții, într'o vârstă când talentu-i viguros, abia începea să evolueze.

Și-am făcut-o aceasta, pentru că am simțit întotdeauna o lipsă de respect, în lăcomia cu care publică unii, orice formă de vers, găsită în manuscrisele unui artist mort.

Câte poezii slabe nu s'au luat din manuscrisele lui Eminescu, și s'au dat publicității!

Traian Anghelovici—autorul acestui volum de versuri frumoase, ce par cântări armonioase, luncând ca fluidele ușoare, pe coarde de argint —a trăit mult pe malul Dunărei, la Galați.

Inspirat de murmurul apei, de poezia malurilor, el a cântat valurile, mai în toate poeziile lui, încât cu drept cuvânt l'am putea numi poetul valurilor.

Așa în poezia: „*Odihna Muncitorului din Port*“, autorul ne dă idei frumoase, imagini puternice, puse într'o formă corectă, cu-o rimă bogată.

În prima strofă ne înfățișează perspectiva întinsă a malurilor, pe cari vedem, ca într'un tablou zugrăvit, călduri, călduri de muncitori, întorcându-se obosiți către casă:

*„Incet vin muncitorii
Pe întinderea de maluri;
Sclipesc lumini în valuri,
Din cer fulgerătorii“.*

Din strofa:

*„Și unii lăcrămează,
Și alți șoptesc „răbdare“.
Minune!... ei visează
O binecuvântare“.*

precum și din poezia: „*Viață de Pescar*“ se vede că tânărul poet era însuflețit de sentimente și idei

socialiste, încă dela vârsta de 20 ani, căci aceste două poezii sunt dintre primele lui lucrări.

În „*Mama Unui Marinar*“, poetul pune o duioșie, o melancolie în sufletul unei bătrâne, care-și așteaptă sfârșitul vieții, mistuindu-se zi cu zi, de dorul fiului ei, plecat de mult peste ape.

În prima și a doua strofă, ne dă în opt versuri,—ca un pictor îndemânatec în câteva aruncături de pensulă,—imagina perfectă a unei colibe depărtate, în ruină, unde mama marinarului 'și-așteaptă copilul dorit:

*„Pe mal înspre apa ce curge alene,
De mult e o veche cocioabă,
Ce pare văzută mai slab ca prin gene,
Așa-i de departe și oarbă.*

*Și 'ntrânsa din timpuri, cu anii așteptând,
Trist șade bătrâna, gândind
La fiul pe apă plecat, și prin gând
Il vede, 'nainte privind“.*

Dar, moartea dușmană o răpește înainte de a-și fi văzut odorul întors, și poetul încheie ideia, printr'o strofă plină de tristețe:

*„Târziu mama moare și dulcea-adiere
De vânt, dinspre mal depărtat,
Aduce pe fruntea bătrânei ce piere,
Al fiului trist sărutat“.*

Idei frumoase cristalizează în: „*Castelul de Nisip*“ și: „*Vestala*“.

În poezia: „*Sărmanul Oropsit*“, în care poetul își plânge soarta, într'o cântare de-o melancolie infinită, se vede că el a avut de luptat cu nevoile și grijile vieții, fiind sărac:

*„Sânt un sărman pribeag, gonit
De lume și de soartă,
Și ca un câine oropsit,
Alerg din poartă 'n poartă“.*

Și totuși, acest oropsit al soartei, în luptă cu mizeriile vieții, e o forță de caracter, un suflet rezistent durerilor, el poartă 'n inimă dragul de muncă, după cum se vede în strofa:

*„Sânt sănătos și să muncesc
Aș vrea la o nevoie,
Dar toți îmi spun când mă privesc
Că nu le sânt pe voie“.*

Grație acestei rezistențe, poetul are curajul să-și părăsească contra voinței părinților, căminul unde a copilărit, și să se avânte în necunoscut, pentru a simți mai intens durerea, pentru a cunoaște mai profund viața.

Această tărie de suflet, acest dor de necunoscut, se trădează din pribegia lui voită, și din sonetul al II-lea, dedicat dragilor lui părinți:

*„Voi ce nu mă lăsați să plec departe,
Și-mi plângeți suferințe viitoare,
Nu mai gândiți nimic, oricine moare;
De-o fi să pier, tot una 'n altă parte“.*

În strofa II-a se vede că el nu se teme de durere, n'o ocolește, ci din potrivă, o caută, o dorește, înțelegând că prin durere, sufletul se oțelește și se înalță d'asupra meschinărilor pământeste. Așa, în strofa II-a, poetul ne glăsuște atât de frumos:

*„Viața vreau s'o simt, să sufăr încă
Doresc; să plâng pe căile streine;
Din răs adesea ne rămân suspine;
Din plâns, e marea ce lovește 'n stâncă“.*

În poeziile lui Traian Anghelovici, găsim și frumoase sentimente patriotice. Așa: „*Mormântul Voevodului*“, este închinată memoriei marelui Ștefan:

*„Aci odihnește în Domnul
Subt greaua povară de ani,
Ștefan Voevod al Moldovei
Și groaza atâtor dușmani“.*

El își iubea țara tot atât de mult ca și pe mama lui, căci vorbind de țară în poezia: „*Din România*“, spune:

*„Cunoașteți voi acest cuib drag,
Și scump ca mama noastră,
Și casa unde v'ați născut,
Și unde-odată ați văzut,
Lumina zilei 'n prag?“*

Viața poetului. Urmărind pe poet în cultura ce și-a făcut prin școli, vedem că s'a lăsat de carte foarte de timpuriu, fie că natura lui visătoare îl mâna mai puternic spre o altă viață, decât aceea de pe băncile școlii, fie din motive de lipsuri materiale.

Născut în Brăila în Mai 1884 unde locuia cu familia, învăță aici la o școală primară, primele două clase. În anul 1891 intră în cursul primar și în 1895 îl termină. Ultimele două clase primare, însă, nu le face în Brăila, ci la școala de Aplicație din București, având director și profesor pe d. Borgovan.

Inclinarea lui spre poezie se manifestă foarte de timpuriu. În clasa IV-a primară, profesorul le dă să lucreze o compunere în proză: „*Viața la Țară*“. Traian Anghelovici o face în versuri; colegii lui de școală îl iau în batjocură, socotindu-l drept un lăudăros, și acuzându-l că versurile nu sunt făcute de el. Și fiindcă colegii lui îl ironizau pe tema aceasta ori de câte ori găseau ocazie, de atunci Traian Anghelovici n'a mai arătat nici un vers nici colegilor și nici familiei lui.

Chiar mai târziu când a trecut în vârsta copi-lăriei, a rămas tot atât de închis sufletește, în tot ce s'atingea de scrierile lui.

Își ținea manuscrisele încuiate cu grije într'o lădiță pe care o purta totdeauna cu el pe unde se ducea.

Și vecinic îl vedeau frații, robotind ceasuri întregi printre caetele, și hârtiile, închise acolo și nimeni nu cunoștea conținutul lădiței prețioase.

Cu chipul acesta, el a păstrat comoara lui, ascunsă tuturor. Insuși părinții nu i-au cunoscut poeziile, decât după moarte.

În anul 1895, după terminarea cursului primar, se înscrie la liceul Lazăr, dirigiat pe-atunci de repositul Păun.

Ca elev a fost cuminte, ascultător și foarte serios.

După ce termină două clase de liceu, nu vrea să mai continue mai departe studiile.

La vârsta de 13 ani, în 1897, când se lăsă de carte, îl ia pe lângă el un reprezentant de stridii din București, un oarecare D'Elpèche, punându-l să-i ție socotelile în schimbul cărui serviciu, îi dădea un mic salariu. Văzându-l harnic și inteligent, și fiindu-i și simpatic, acesta i-a dat lecții de franceză.

Aci a stat Traian Anghelovici, doi ani, până în 1899.

Intr'una din zile, pe când era încă în serviciul lui D'Elpèche, se duce întâmplător la Societatea Coop. Mercur. Directorul societății, V. C. Drancă stând cu el de vorbă, l'a plăcut mult, și i-a propus

să intre în serviciul lui, oferindu-i postul de secretar în biroul său.

Poetul primește și în 1899, intră contabil la Societatea Coop. Mercur. Timp de 5 ani, și trei luni, cât a stat aci, drierctorul l'a iubit și l'a tratat ca pe copilul lui, dându-i la plecare un certificat foarte lăudabil, pe care îl reproduc aci:

CERTIFICAT

D. Traian D. Anghelovici, de loc din Brăila, a fost în serviciu la biroul Societăței noastre, dela 1 Martie 1899 până astăzi 10 Mai 1904, când a plecat de buna sa voie. In tot acest timp a avut o purtare exemplar de bună, fiind supus, ascultător și lucrând cu multă râvnă și stăruință la tot ceea ce i-am încredințat. A fost întotdeauna corect și cinstit, bucurându-se de încrederea noastră completă, încredere ce niciodată nu am regretat că i-am dat-o.

Ne-a dat totdeauna dovezi că este un tânăr așezat, și-i dorim și pentru viitor aceleași purtări, pe care le-a avut în tot timpul cât a fost în serviciul nostru.

București 10/23 Mai 1904

„Mercur“
Societate Cooperativă
V. C. Drancă

Anul 1904, data când părăsește postul dela Societatea Cooperativă Mercur, având din econo-

miile lui un capital de 1000 lei, coincide cu un fapt care poate l'a determinat să plece de aci.

Traian Anghelovici, la această dată face cunoștința timonierului Fănuță, cu care se împrietenește dela prima dată și căruiia îi dedică și o poezie: „*Marinarul*“.

E posibil ca tovărășia marinarului să-i fi trezit în el dorul de valuri, de întinsul nesfârșit al apelor, în legănarea cărora crescuse de mic copil, căci, în acest timp poetul părăsește fără motive postul dela Soc. Coop. Mercur, unde era atât de iubit și se hotărăște să se facă matroz.

În acest timp pleacă la Brăila cu Timonierul Fănuță, să ceară consimțământul părinților, dar ei nu-l lasă să se facă matroz.

Această opunere îi inspiră sonetul al II-lea:

„Voi ce nu mă lăsați să plec departe,
Și'mi plângeți suferințe viitoare,
Nu mai gândiți nimic, oricine moare;
De-o să pier tot una 'n altă parte.

Viața vreau s'o simt, să sufer încă
Doresc; să plâng pe căile streine;
Din răs adesea rămân suspine;
Din plâns e marea ce lovește 'n stâncă.

Către jumătatea anului 1905, intră într'un birou la Galați: Waston Youel, unde șede până în 1906, când se înrolează în armată, să-și facă datoria către patrie.

Deși Traian Anghelovici n'a învățat multă carte prin școli, totuși el își cultiva spiritul și sufletul cetind mult.

Era abonat la mai multe reviste române și franceze, între cari: „*La Grande Revue*“. Cetea autori francezi, și dintre cari cei mai de seamă, erau Maxim Gorki, Victor Hugo, Zolla, Dostoiefski și alții. Pentru Maxim Gorki avea un adevărat cult, cult ce i-a inspirat poezia: „*Cuvântul*“, dedicată marelui scriitor rus.

În această poezie, admirabilă ca ritm, bogăție de rimă, corectă ca formă, cea mai de valoare, poate, din opera lui; poetul cristalizează sentimente alese, idei filosofice.

A colaborat la mai multe reviste: *Semănătorul*, *Rev. Idealistă*, *Duminică*, *Biblioteca Modernă*, precum și la *Universul Literar*.

*

În 1907, în seara de 24—25 Iulie, pe când își făcea stagiul, Traian Anghelovici, întorcându-se dela Focșani la Galați, găsește pe părinții lui plecați la București, pentru căutarea tatălui său, care suferea de cord.

Cazarma fiind prea departe, de casa părintească, s'a dus la spitalul militar, unde a rugat pe interni—pe cari îi cunoștea—să-l găsduiască pentru o noapte.

Târziu, sentinela de noapte pe la orele 3, făcând înconjurul spitalului, trecu prin alele grădinei din dos.

Noaptea era noroasă, felinarul de veghe se stinse, așa încât sentinela mergea aproape pe di-buite; deodată, se împiedică de ceva ce se destina în întunec, ca un mototol alb. Trase chibritul și zări un bolnav în halatul de noapte, căzut cu fața la pământ. Incercă să-l ridice, dar trupul rigid și rece, îl umplu de groază. Înțelese îndată că avea în față un cadavru.

Vesti îndată internul de serviciu, și amândoi plini de spaimă, ridicară cadavrul, care purta între coaste în dreptul inimei, un briceguț de buzunar. Și nici o picătură de sânge.

Și 'n figura sinucisului, recunosc chipul sergentului Traian Anghelovici.

Nici o scrisoare, nici un indiciu asupra mortului, care să le explice cauza sinuciderei lui. Cel puțin așa au mărturisit familiei poetului, autoritățile spitalului.

Totuși, dintr'o publicație a tatăului autorului, se bănuiește că nefericitul poet ar fi lăsat o scrisoare, care destăinuind culpabilitatea unor plutonieri, cari îl persecutau în cazarmă, s'au distrus.

Astfel și-a curmat firul vieții, la vârsta de 23 ani, autorul atâtor poezii de preț.

Așa, literatura noastră, va socoti în cartea gloriei, un poet mai puțin, dintre cei meniți să poarte faima neamului nostru peste hotare.

*

Traian Anghelovici era foarte iubit de părinți și de cei trei frați ai lui.

Dimitrie Anghelovici, tatăl său, îl iubea mai mult ca pe toți copiii. Când intra Traian în casă, intra lumina,, intra grădina pentru bătrânul tată.

Atât de nețărmurită i-a fost durerea, încât imediat după moartea scumpului lui copil, pe când se afla în București, publică în *Dimineața* următoarea plângere către Ministerul de Război:

Domnule Ministru,

În noaptea de 24—25 Iulie a. c., s'a sinucis în spitalul militar din Galați, sergentul furier Traian D. Anghelovici.

Acest caz grav ca tot ce privește și interesează armata, presupunem că a fost raportat deja de către cei în drept. Nu cunosc amănuntele acestui fapt, cu toate că ar fi interesant de știut dacă ei conține și toate împrejurările de fapt cari înconjoară și care prin gravitatea lor, au putut să provoace acest suicid.

Excelență,

Sânt îndureratul și nefericitul tată al tot atât de nefericitului Traian D. Anghelovici și de pe patul de suferință, unde din nenorocire mă aflu în prezent, am respectul să vă adresez această umilă plângere. Imi cunosc copilul—Traian era al meu, era cu deosebire cinstit, muncitor și amabil.

El a servit în biroul societății Cooperative Mercur din București, timp de 5 ani, în care interval a cucerit admirația șefilor săi, după cum se constată din alăturatul certificat, eliberat de direcțiunea sus zisei societăți.

Traian era voinic, era tânăr, era frumos și cum era și inteligent, și harnic, el avea aspirațiuni îndreptate la o viață cuviincioasă.

El a eșit dela societatea Mercur ca să-și facă datoria către patrie.

Abia intrat în armată, băiatul se face iubit și apreciat prin calitățile lui, și la cel dintâi examen este înaintat. Această avansare pe de o parte, apoi considerația de care se bucura în fața șefilor săi celor mari, precum și perspectiva altor avansări, i-au fost cum se vede fatale, căci șefii lui cei mici, sau cel puțin unii din ei, i-au jurat peirea. Așa dar, cauzele misterioase ale sinuciderei bunului, dar nenorocitului meu fiu, nu pot rezida decât în persecuțiile neînchipuit de crude ce trebuie să fi suferit din partea șefilor săi mai mărunți și din cari unul, chemat odinioară de către d. maior Palade în fața frontului, a fost dojenit și amenințat în auzul tuturor soldaților și gradaților că: dacă va mai urma cu persecuțiile contra lui Traian Anghelovici, îi va rupe galoanele și-l va aresta imediat.

Aceasta firește i-a creiat un nou motiv de răsbunare. În fine un alt început de probă de neomeniile ce trebuie să fi îndurate, este și alăturata scrisoare pe care Traian o scrie fratelui său mai mic, Florian, cu câteva ceasuri înainte de a

se omorî, și în care, între altele, îi recomandă: să îngrijească bine de lucrurile de cazarmă ce i le-a lăsat în păstrare, că altfel „intră în bucluc“.

Vă cer respectuoase scuze, domnule ministru, dar mie mi se pare foarte concludentă această expresiune, și iată de ce:

Este mai presus de îndoială că victima Traian, a luat funesta hotărâre de a se omorî cu cel puțin 24 de ore înainte de comiterea faptului. În acest timp și sub presiunea acestei hotărâri, el ar fi scris vre-o trei, patru scrisori. dintre cari numai acele către fratele său mai mic, Florian din Galați și George din București, s'au găsit, iar celelalte cari probabil conțineau destăinuiri, nu se știe ce s'au făcut.

Las excelenței voastre grija, având și mijloace, atât pentru găsirea scrisorilor în chestie și în genere pentru descoperirea tuturor cauzelor cari înconjoară și cari au motivat, acest suicid, precum și pentru pedepsirea celor vinovați.

Aceasta ca satisfacție datorită legilor, Majestății Sale iubitului nostru Rege, care se știe că a interzis maltratările în armată, și în genere pentru satisfacția întregii societăți, căci în definitiv, noi părinții ne trimetem bucuroși copiii la cazarmă ca să învețe la școala sacrificiului și a iubirii de patrie, iar nu pentru ca ei să fie persecutați și brutalizați până a ajunge la suicid, fapt despre care, cum am zis mai sus, cea mai bună dovadă este nenorocitul meu copil, care, sub teroarea fricci, chiar și în momentul când poate mângâia în buzunar lama briceagului cu

care avea să-și dea moartea peste 3—4 ore, tot purta grija boclucului, ce avea să întâmpine din cauza lipsei vreunui din obiectele sale de cazarmă.

Primiți, vă rog, domnule ministru, asigurarea înaltei mele stime și mulțumiri anticipate pentru măsurile urgente, ce nu mă îndoesc că veți lua pentru descoperirea adevărului și pedepsirea exemplară a vinovaților.

Cu supunere,

*cel mai nemângâiat și nefericit
dintre părinți*

Dumitru Anghelovici

Și nici n'are puterea să aștepte rezultatul cercetărilor și a doua zi după trimiterea plângerei, pe când se afla în odaie, nenorocitul tată sfâșie tivul dela cearceaful dela pat, îl leagă de clanța ușei, îl trece în jurul gâtului, și dându-și drumul pe spate, cade mort, strangulat în câteva secunde.

Și așa se curmă viața a două ființe, din sălbăticia, poate, a unor înapoiați militari, cari mai cred că brutalitatea e singura armă, cu care poți scaote buni soldați.

Dar plângerea reposatului Dimitrie Anghelovici către ministerul de război, n'a avut nici un răsunet. Jurnalele au înregistrat în rubrica dramelor două sinucideri, publicul a vorbit 2—3 zile și totul și-a luat cursul normal...

E posibil ca nefericitul Traian Anghelovici

să-și fi curmat viața din cauza persecuțiilor în armată, căci după cât se vede din însuși plângerea reposatului Dimitrie Anghelovici, poetul avea o constituție tare, era sănătos, și-i plăcea să muncească; prin urmare, mizeria nu putea fi cauza care să-l determine să se omoare.

O iubire temeinică, nu pare să fi avut poetul, căci din toate poeziile lui se vede că nu întâlnește încă femeia care să-l încătușeze într'o pasiune trainică și profundă.

Poezii de iubire are puține, și acestea inspirate de-o dragoste ușoară. După cât se pare, nici decepția unei iubiri n'a putut fi cauza sinuciderei lui.

Vre-o incorectitudine, ca chestie de onoare, n'a putut comite, căci avea un fond prea cinstit. E posibil deci, ca persecuțiile unor inculți, și inconșienți militari, să fi exagerat sensibilitatea poetului, și într'un moment de slăbiciune, la care probabil a contribuit și lipsa părinților, să-și fi curmat zilele.

Oricare ar fi cauza sinuciderei, faptul în sine e o fatalitate, și durerea noastră, și a familiei lui rămâne neconsolată.

Noi am pierdut un geniu probabil, ei au pierdut un fiu și un frate model.

Alexandru Agnese

București, 15 Mai 1914

CUVÂNTUL.

Apostolului Maxim Gorki

Apostole! Apostol sfânt,
Tu cântăreț de vremuri noi,
Ne ia din șirul de nevoi,
Și spune-ne, de vre-un cuvânt
Ne leagă de pământ.

Ne 'ndreaptă ca mai buni să fim,
Și 'nvață-ne să te urmăm,
Cântarea ta să ascultăm;
La asprul vieții să gândim,
Apoi să ne iubim.

Din noi atâția am căzut,
Atâți din noi s'au rătăcit,
Și dacă te-ar fi auzit,
Lumina ta de-ar fi văzut,
Ei nu s'ar fi pierdut.

Mai fiecare avem un dor,
Neînțeleș și depărtat;
Dar el adesea ne-a 'nșelat,
Și dintr'un dor un alt isvor,
Se naște 'n viitor.

Tu drag apostol bun și sfânt,
Invață-ne să te urmăm,
Cântarea ta să ascultăm,
Și de 'i nimic acest pământ,
Mai spune un cuvânt.

1905

SĂRMANUL OROPSIT.

Sunt un sărman pribeag, gonit
De lume și de soartă,
Și ca un câine oropsit,
Alerg din poartă n poartă.

Sunt sănătos și să muncesc
Aș vrea la o nevoie,
Dar toți îmi spun când mă privesc,
Că nu le sunt pe voie.

Și să vorbesc ași vrea, să spun,
Dar nimeni nu m'ascultă;
Ci 'n drum nevoile adun
Și suferință multă.

Și eu nu 's om? Nu simt și eu?
De ce tot mă gonesc
De sânt sărman, doar cei de sus
Mă plâng când mă privesc

Ași vrea un petec de pământ
Să 'mi văd de sărăcie!
Acolo-ași face un mormânt,
Locaș de vecinicie.

Căci sânt sărman pribeag, gonit
De lume și de soartă,
Și ca un câine oropsit,
Alerg din poartă 'n poartă.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PRINTRE ALEI DE CIMITIR.

Printre alei de cimitir,
Odată trist am pribegit,
Să cat o cruce de martir,
Ce sfânt se zice c'a iubit.

Și printre flori de liliac
Mormântul lui era ascuns;
Portița gardului sărac,
Am sărutat, și-apoi am plâns!

Odată dusul a visat,
Și-a scris în versuri ce-a simțit
In rai, prin gânduri ridicat,
De sufletul ce l'a iubit.

Acum poetul 'n cer s'a dus
Să reprezinte ce-a cântat,
C'alătura să fie pus,
De sufletul ce l'a visat.

Să 'mi spui martire ași dori,
 Mie, plecat înspre mormânt:
 C'am ce înseamnă a iubi?
 Și, de 'i iubirea ceva sfânt!

Prin flori din câmpul de 'ntâlniri
 Iubiților, tu ai intrat?
 Și 'n sfintele tale năluciri,
 Iubita ta tu ai aflat?

Și blânde vise 'nchipuiam,
 Privind la crucea lui de fier;
 Când m'am sculat și eu iubeam,
 Dar, încă nu eram în cer.

Am rupt un fir de liliac,
 La inimă mi l'am ascuns;
 Portița gardului sărac
 Am sărutat, și-apoi... am plâns!

București (Cimitirul Belu) 1904.

FECIOARA MĂRII.

Pe întinderea mării,
In leagăn de val,
Trilează matrozul,
Departe de mal.

Subt raze de lună,
Pe malul ușor,
De bord se desparte
Un cântec de dor.

Și 'n farmecul nopții,
Pe-al razelor joc,
Pornește departe
Un vis de noroc.

In liniștea zării
Târziu a găsit,
Subt farmec de stele
Un loc fericit.

Și 'n cântecul apei,
 Și 'n freamăt de val,
 Zărește-o colibă,
 Pierdută pe mal.

Aici o fecioară
 'L'așteaptă de mult;
 Sirenele mării,
 Porunca 'i ascult.

Dar vântul se sbate
 Și 'n urlet turbat,
 Din vise frumoase,
 Matrozu-a luat.

Corabia saltă
 In jocul de vânt,
 Ah! *Cât e de negru*
Eternul mormânt.

Sirenele mării
 Cu drag au șoptit:
 „Să nu se înece
 Un suflet iubit“

Și 'n farmecul vieții
 Atât de duios,
 Fecioara desmiardă
 Pe Fătu-i frumos.

VESTALA.

Se zice că 'n templu cel sfânt, se ținea
De vestale un foc nesfârșit;
Acolo închisă, mereu îngrijea
O fecioară ce 'n taină-a iubit.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Din focul cel sfânt al altarului vechi,
Și al sânului cast de fecioară,
Minune!... au eșit, ca 'n basme străvechi
Doi îngeri meniți ca să piară.

Dar ei au scăpat, și altarul a fost
De alte fecioare 'ngrijit;
In taină ascunsă, cred eu pe de rost,
Că și și ele apoi au iubit.

Cu toate că timp-a trecut și s'a dus,
Vestala fecioară trăește;
La mii generații, ea foc a adus,
Și 'n pieptu-mi focarul nutrește.

VIS DE POET.

Fantesie.

Prin iarba 'nverzită din marea câmpie
Cu soare și pomii tineri,
Alături, de mână ași vrea să mă ție
Idila, cu blânzi ochi și mari.

Și mult prea mărita natură crăiasă,
De-apururi în vers voi cânta;
Și 'n timp de iubire, cu lira-mi voioasă,
Prin câmp și poene-oi umbla.

Iar sufletu-mi tânăr, cu vise de aur
In vremuri de dor și iubiri,
Poetului da-va simțiri: Un tezaur
De cânturi și blânde gândiri.

INTERMEZO LIRIC.

Și mii gândiri și doruri mii
Se 'nalță 'n cânturi dela vii;
Și toți sunt buni, cu toții cânt'
Și raiul face pe pământ.

Alei se pierd printre ciorchini;
Din loc în loc se 'nalț' anini,
Și cat spre noi, și cat spre cer,
Pân' cântece și toate pier.

April 1904.

SONET.

Dragilor părinți.

I

Părinți, să nu plângeți pe cel ce scrie
In versuri, suferințele 'ndurate;
In lume, astea doar iau fost lăsate,
Și el sărman, le cântă 'n poezie.

Indepărtat, la voi când iar gândește,
Trilează 'ncet al Dunărei cântare;
In cântec doar, găsește alinare,
De vecinic dor, ce sufletu-i muncește.

Prin gânduri, visele-i s'adun purtate
Și 'n minte i se învârtesc în dansuri line,
Jucând voios, c'an basme fermecate.

Atuncia doar, aude ca 'n surdine,
Cum timpurile 'ngân îndepărtate
Cântări, din vremurile lui senine.

SONET.

Dragilor părinți.

II

Voi, ce nu mă lăsați să plec departe,
Și 'mi plângeți suferințe viitoare,
Nu mai gândiți nimic, oricine moare;
De-o fi să pier, tot una 'n altă parte.

Viața vreau s'o simt, să sufăr încă
Doresc; să plâng pe căile streine;
Din răs adesea ne rămân suspine;
Din plâns, e marea ce lovește 'n stâncă.

De vreau să fiu matroz pe mări streine,
O! dragi părinți! ce trist mă plângeți încă,
Nu-i dorul bun, ci e durerea 'n mine.

Și să plutesc mult timp pe marea-adâncă.
Doresc; să sufer, și subt nopți senine,
Să cânt pribeag, și-apoi să sufăr încă.

VALURI.

Și de nu văd valuri line,
Ce atât m'au fermecat,
Tot se mai deșteaptă'n mine,
Dor de timpul ce-a plecat.

Și ades când mă apucă
Indrăgirea de trecut,
Inimei răvaș de ducă
Dau, spre țarmu-unde-am crescut

Să pornească iar pe unde
Cristaline, ce-am iubit,
Și 'nspre cari se ascunde.
Singuru-mi timp fericit.

Inima-mi barcă se face,
Și gândirea-o poartă blând;
Dragi cântări se pierd în pace,
După inimă-mi mergând

Și purtat pân' pe 'nserate
Vremea drumului sfârșesc,
La portaluri luminate,
De pe malul ce iubesc.

București, April 1904.

SALCÂMII.

Voi dragi salcâmi, ați înflorit
Subt un primăvăratec cer,
Și toate ce de-acum mai sper,
Și toate câte am dorit,
Prin dragul vostru înflorit,
Duios mi-ați împlinit.

Voi dragi salcâmi, ați înflorit
In zori de zi, ca dintr'un vis!
Și 'n cartea vieții ce mi-e scris
Nu vreau să știu; tot ce-am dorit,
Ca dintr'un basmu de iubit,
Duios mi-ați împlinit.

*

Voi dragi salcâmi, vă scuturați
Subt un tomnatec asfințit,
Și 'n farmec de 'neînchipuit,
Alene voi vă legănați,
Cântarea voastră îngânați,
Și triști vă scuturați.

CORĂBIERII.

Incet și lin
Corăbierii trag
La vechiul cămin,
La tărîmul drag.

Vii adieri,
Adus-au vechi
Corăbieri,
Din depărtări,
Farmec de zări
De peste mări.

De sus cobor'
Buni marinari,
Pânzele lor:
Aripe tari,
Aripi de dor,
La marinari.

Sclipiri, sclipiri
De soare-aprins,
In fericiri
Pe toți au prins;
Și din gândiri
Pornesc ușor,
Dragi amintiri
Din vechiul dor

Ca 'n adieri
Pe valul lin,
Vin la cămin
Corăbieri.

Galati 1904

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PE ȚĂRMUL ITALIEI.

Prietenului Mantu din Marina
Română.

Pe țărmul Italiei, este
Un cuib, unde-o noapte am stat
Să cânt de iubire copilei:
Un chip din poveste furat.

Acolo, subt cerul de seară,
Frumoasa fecioară am văzut,
In taină vibra o chitară,
O floare de sus mi-a căzut.

Subt cearcăne roze și-albastre
Ghirlandele se împletesc,
Și stelele cerului toate,
O zână acolo păzesc.

Tot focul iubirei odată
In mintea copilei a prins,

Prin cadrul ferestrei înalte,
Cu mrejele ei m'a cuprins.

Și farmecul ei de fecioară
Ascunsă 'n ghirlande de flori,
Priviri îngâna dragi în ochi'mi,
Cum stele se 'ngână în zori.

Dar valuri de valuri mânate,
Din țărmlu iubit m'au luat;
Când zorii se 'mbină cu noaptea,
Pe drumul de mare-am plecat.

Și 'n cântec de bord, încă-odată
S'ajung până acolo ași vrea,
Să-mi râdă copila din roze,
Copila ce drag îmi zâmbea.

Prin flori din înaltul ferestrei
Coboară'mi fecioara priviri;
Cum luna-și strecoară prin frunze,
Duiioasele ei amintiri.

SPRE CASĂ.

La țărmul cu mii căscioare,
Ah! mână te rog, lopătare,
Să văd cum apusul de soare
Se pleacă spre val și pescar;

La țărmul ce 'ngână-o cântare,
Din vremuri trecute cu dor,
Ah! mână te rog lopătar
In liniștea celor ce mor.

Váslește spre farmecul zării;
Căsuța m'așteaptă de mult;
Doresc înaintea 'nserării,
S'ajung și măicuța-mi s'ascult

Brăila 1905.

FECIOARA MARINARILOR.

La coliba rătăcită
Lângă mal, fecioară apari,
Și din vraja liniștită
Chemi sărmanii marinari.

Subt scânteii împrăștiate
Noaptea, pe întinsul mării,
Inime nemângâiate
Chemi din taina depărtării.

Multe gânduri rătăcite
Le aduni, sfântă fecioară,
Și prin vis, în mult dorite
Vremi, le schimbi acuma iară;

Ca 'n povestea aînării,
Să găsească voie bună,
Triști matrozi ai depărtării,
Odihniți subt clar de lună.

CÂNTECUL MAMEI.

La sânul mamei adormi,
Din îngerii pruncușor,
Adormi, adormi duios
In visul tău ușor.

Cântările te-adorm,
A mamei dragi cântări,
Și te trezesc din somn
A mamei sărutări.

In leagănul ceresc,
In leagănu-ți din sâni,
Cu ale mamei dragi,
Zâmbirile-ți îngâni.

In ochii tăi găsesc
Poveștile de mult,
Din ochii tăi frumoși,
Gândirile 'mi ascult.

Și 'n cântecul de-acum
Zâmbești, zâmbești mereu,
Tu îngerăș, trimis
Din cer de Dumnezeu.

Adormi, adormi duios
In visul tău ușor;
La sânul mamei adormi,
Din îngeri pruncușor.

București

BCU Cluj / Central University Library Cluj

DRAGUL DOINEI.

Pe verdeța dinspre mal
S'a oprit un ciobănaș,
Și își cântă din caval,
Doina lui de păstoraș.

Se îngână în murmur,
Isvorașul cristalin
Pasc oițele 'mprejur,
Pasc, și vremea bună așin.

Doina codrului bătrân
Să ascult mult mai doresc,
Doina codrului stăpân,
Să aud cât mai trăesc.

Doina 'n frunză dela Jiu,
Auzit-am pe 'nserat;
Și la inimă o țiu,
Că ea mult m'a fermecat

Și s'auz cât de ușor
Doina 'n frunză mult voiesc;
Cântă-mi doina pân' ce mor,
Cei ce tot mă mai iubesc.

Iunie 1904.

PRIBEAGUL.

Mie.

Pornește pe drumul pădurii
Tu suflet și eu călător,
Frunzarul și pacea naturii,
Ne poarte la micul isvor.

Al crengilor foșnet sălbatec,
Ce duce ecoul spre sat,
Te-adoarmă copil singuratec,
Și sufletu-mi de-apururi uitat.

Pădurea adoarmă... de poate?
S'adoarmă și micul isvor,
Și gânduri adoarmă cu toate,
Adoarmă și ultimul dor.

Galați 1905.

NOAPTE PASTORALĂ.

Cavalul cântecul a stins,
Trilind ușor,
Și 'n doruri blânde a cuprins
Un biet păstor.

Târziu, târziu, pe cer pierdut
Lumini se sting,
Și turma 'ngână 'n nevăzut,
Talangaling.

Din voia Domnului de sus,
Născut păstor,
Se 'nchină 'n semnul lui Isus
Stăpânitor.

*

A adormit. Pe cer pierdut
Lumini se sting,
Și tot se 'ngână 'n nevăzut,
Talangaling.

SPRE IDEAL.

Iubitei Ombra

Frumoase visuri ce-au pornit
In sbor spre ideal,
Adesea ori triste ne spun
Un rezultat banal.

Sânt inimi însă care vor
In al iubirii cânt,
Să țină scump în pieptul lor
Al dragostei cuvânt.

Dar din frumoase amintiri
Cele mai multe pier,
Păstrăm doar scumpele gândiri
Steluței de pe cer.

Și dacă-ți scriu pe-acest album,
De visul meu mă mir;
Reînviază iar acum
Frumosul suvenir.

MARINARUL.

Timonierului George Fănuță,
din Marina Comercială

Printre sălcii plângătoare
De pe țărmul depărtat,
Cad selipiri mângâietoare
Pe mormântul meu uitat.

Ciripiri de păsărele
Ce ades pe-aicce vin,
Poartă taina vieții mele
Și durerile 'mi alin.

În spre farmecele zării,
Dorurile mele plec,
Urmând valurile mării
Și vapoarele ce trec.

Însă ramuri plângătoare
De pe țărmul depărtat,
Imi șoptesc în legănare,
Că de mulți am fost uitat.

GÂNDITORUL.

In vraful de volume
Poetul răscolește
Citanii, ce vorbește
De suflele și lumc.

Și rostul lor le cată,
Și 'n a hârtiei rânduri,
Ades petrece 'n gânduri,
Meschinăria toată.

Dar obosit în noapte,
De sbuciumul citirii,
Adoarme 'n a gândirii
Chinuitoare șoapte.

Nici vraful de volume,
Nici gânduri socotite,
Nu a găsit citite
Cât visele îi spune.

Și mukul lumânării
Aprinde 'ncet și scrie
O altă poezie,
Din drumul sbuciumării.

1904

VISĂTORII.

Sânt inimi pe pământ,
Ce sufer pân' ce mor,
Și port un farmec sfânt,
In cântecele lor.

Adese ori doresc
Al mării țărni uitat,
Și 'n vise pribegesc,
Subt raze de 'nserat.

Ale stelelor sclipiri,
Al undelor murmur,
Spun multe fericiri,
In dorul de azur.

Și 'n sunetul divin
De clopote, când mor,
De dricuri se așin,
Doar cântecele lor.

INGENUCHIAT.

Ingenuchiat în fața
Inscripției ce spune,
Prin cearcămul de frunze,
Duișii ani și nume.

Mă plec în spre mormântu-ți
Subt farmecele serii,
Cum florile-ți ușoare
Se pleacă mlădierii.

Și 'n cântec de iubire
Și 'n ruga mea fierbinte,
Aștept s'apari din taina
Pierdutelor morminte.

Și 'ntr'un refren de vremuri
Gândiri de 'mi rătăcește,
Imagina-ți frumoasă,
Aproape 'mi se ivește.

Dar trist cătând în fața
Privirii tale moarte,
Te văd plângând atâtea
Iluzie deșearte.

Brăila.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

M A R E A.

Valuri, valurile mării,
Intr'un joc nebun se prind,
Și se 'naltă și se 'ndoaie,
Până 'n zare se întind.

Intr'un vis himeric poartă,
Val vârtej de gând pribeag,
Pe-al iluziilor aripi,
Să se 'ngâne cât mai drag.

Valuri, valurile mării
M'au chemat de mult să viu,
Să mă poarte până 'n zare,
Și tot farmecul să-i știu.

Și-am să plec pe joc de valuri,
Ca 'ntr'un vis himeric dus,
Să 'mi-arate draga mare
Câte 'n doruri mi s'au spus.

FEMEIA.

Sonet

De când e lumea, mintea se frământă,
Și nu poate pricepe ce-i femeia;
Din moarte, unii cred că ea 'i scânteia,
Alții 'ntrupată 'ntrânsa, văd o sfântă.

Sfântă ori drac, ce-o fi nu se mai știe,
Și poate niciodată nu afla-vom;
Noi visătorii, de-apururea cânta-vom,
Pe sfântă, ori pe drac în poezie.

De-o fi adevărat că raiul este,
De unii sfânta avea-va multă milă,
Că au visat'o blândă ca 'n poveste.

De-i drac, atunci pe cei ce sânt în silă,
La iad îi va lua fără de veste,
Ca 'n chinuri... la femei să ceară milă.

AMICII MEI.

I.

De vreți să nu vă întristați
Voi care-ați fost nemângâiați,
Să nu priviți de pasări stol,
Când iar simțiți a vieții gol.

Când norii în amurg colind;
Când gândurile iar vă prind,
Voi care-ați fost nemângâiați,
De trist frunziș vă depărtați.

Și nu priviți la soare-apus,
Să nu gândiți la ce s'a dus,
Ci, faceți toate să uitați,
Amicii mei nemângâiați.

Galați, April 1904.

AMICII MEI.

II

Voi dragi amici, de veți iubi
In taina vieții voastre, Cluj
Mai mult cătați a rătăci
Spre bolțile albastre.

Și mintea voastră o lăsați
A lene să gândească,
Și 'ncet, încet vă depărtați
De lumea pământească.

Și să lăsați în infinit,
In bolțile albastre,
Tot farmecul închipuit,
Din taina vieții voastre.

Galați, April 1905.

FRUMOȘII NORI.

Pe cer, frumoșii nori colind'
Și văd cum stau morminte 'n șir,
Cum stau în vechiul cimitir,
Subt sălcii povestind.

Când bate clopotul la schit,
S'aprind scântecele pe cer,
Din gând și suflet un mister
Se 'malță 'n infinit.

Fecioara nopței și-a făcut
Colan din stele de-argint;
Și ele tremurând, s'alint',
La schit, când clopotu-a tăcut.

Atunci frumoșii nori colind',
Și văd mormintele în șir,
Cum stau în vechiul cimitir,
Subt sălcii povestind.

GRAZZIELLA. 1)

Te-admiri! Ușor pleci fruntea
Și pieptu 'ntreg cu-a mâinii
Putere ții, când focul
Aprins, îți tremur sâni.

Păstrezi ușor un zâmbet
Ce 'ți flutură pe buze;
Pari cea mai fericită
Și scumpă dintre muze.

Te mlădie dorința
Aceluiaș deștin,
Ca o scânteie aprinsă
Pe-albastrul cer senin.

---

1) Această poezie am găsit-o în manuscrisele poetului cu iscălitura: Traian Augustin, ceea ce mă face să cred că el a publicat și sub pseudonim.

Cuprinzi duios mijlocu-ți,
Tot farmecul îl dai;
Te sbați răzînd de focul
Fiorilor ce ai.

Ușor îți pleci pe spate
Frumosu-ți cap zeiță,
Și Cupidon te-adoarme
In flori de lămâiță.

Visezi! Duios pleci fruntea
Pe crinul alb al mîinii,
Surâzi candid, ce dulce
Ușor îți tremur sâinii.

TAINA DIN POIANĂ.

Fetițe frumoase ce 'n versuri le cânt,
Bujorii din față roșesc,
Când râd șiretelnic, cu ochi ca de sfînt,
Și când pe furiș ne privesc.

Dar sfintele noastre, ștregare-acum sunt,
Ștregare ce 'nșel chiar pe sfinți;
Și sfinții din vremuri de-ar fi pe pămînt,
Cu ochii-ar fura rugăminți.

Cuminte, odată și mama 'mi spunea
Să fiu; și nu știu de-am fost!
In suflet doar dorul de drag, răscoala
O iubire cam fără de rost.

Șireata apucase, să 'mi dea un alt sfat;
Un sfat ce te poartă 'n visări;
In doruri ce face pe orice băiat,
Să ia pe furiș sărutări.

Iubita cu mine târziu pribegeam
Pe drumul în spre aluniș,
De dragoste cânturi mereu repetam,
Pe poteca ce duce 'n frunziș.

Acolo, în cuibul de frunze, opream
Din drum roata vremei de-atunci,
Și basme trecute și noi ne spuneam,
Pân' raze apuneau din spre lunci.

Tablouri iubite copacii formau,
Când soarele drumu 'și lua;
Și când sfinte paseri pe crengi adormeau
In pădure și pacea venea.

APUS DE SOARE.

Fie bine cuvântate
Raze din apus de soare,
Când revarsă spre 'nserate
Inimei, înduioşare.

Câte gânduri iar urmează
Trista vremilor cântare,
Când în pace meditează
Amintiri din depărtare.

Globul razelor cântate,
Pleacă în călătorie,
Luând iarăşi neuitate
Vise, din copilărie!

Şi se duce să aline,
Cu cereasca-i bunătate,
Inime de doruri pline,
Sau tot inimi întristate.

Ducă-se, dar vină iară
Să aline doruri sfinte,
Ce-a lăsat azi în spre seară,
Crucilor dela morminte.

Brăila 1904.

ZIDĂRIE VECHĂ.

Pe dâmb, o cetățuie
De groasă pietrărie
Predomină o vic,
Și drumul care suie
Spre roșiategi zări.

Locașul sfânt de pază
Și sfântă rugăciune,
Povestea vremii spune
Luminei, scumpă rază
Pierdută 'n depărtări.

Aice mai stătuse
In haosul gândirii,
Un turn al mănăstirei,
Din vremurile apuse,
Spre valuri ce mai curg

Cetatea e ruină
Acuma, și zidirea.
Mai ține amintirea
Subt liniștea senină
A tristului amurg.

1907

AMINTIRE DIN COPILĂRIE.

Și corpul și gândul, un alt suflet are
De-o vreme și doruri îmi vin;
Mi-abate prin taină o veche cântare,
Ce 'n minte-mi cu dragoste o țin.

S'apropie ora odihnei de noapte,
— La toți un același azil —
Adorm fermecat, dus de dragile șoapte;
Și 'n dor și în vis sânt copil.

Imi pare—aievea—, o casă la țară,
Un cuib de vier liniștit;
Subt streășini o prispă uscată de vară,
Și omul aici tolănit.

Și nucul străbun, își întinde spre casă,
Luugi crengi,—baldachin fermecat,—
Și dulce-adiere lin crengile 'i lasă:
Tot locu-i de el parfumat.

Se 'nnalță aproape araci cu ciorchini,
Din vița moșneagului bun;
Aice treceam momente senine
Din viață, și 'n minte 'mi le-adun.

Dar bietul moșneag s'a 'stins după vreme,
Căci, omu-i de ceară un tort;
Și vica-i pustie; doar nucul își geme
'N suspine, trecutu-acum mort.

Când vremea și inimi,—nevoi ne 'nțelese
Un trist cântăreț m'a făcut,
Cu drag amintirele-mi vechi și alese,
Le spun doar de dor din trecut.

CÂNTECUL DE BORD.

Pe țărmul din azur pierdut,
Coboară soarele 'n apus;
Și cântecele dragi s'au dus
Din bordul liniștit și mut.

Din farmecul de stele mii,
Molatec și alene joc,
In depărtări, scânteii de foc
Pe valurile purpurii.

In lungul drum, de necuprins
Cu mintea, sunt un rătăcit,
Și 'n legănări am adormit,
Prin taina ce frumos m'a prins.

*

La țărmul din azur, pierdut
Subt giulgiul argintiu din zori,
Mă poarte printre muncitori,
Zefirii ce m'au cunoscut.

Galați, 10 Decembrie 1904.

VIATĂ DE PESCAR.

Sonet

Moşului Chiriac.

Prin port se întinde pace; soare apune;
Pescarii liniştiţi se 'ntorc spre casă;
Din munca peste zi s'aleg cu-o masă,
Fuméz 'apoi şi grijile îşi spune.

A doua zi iubitul soare 'ntinde
In jur lumină; apa iar scilipeşte;
Pescarul gânditor puţin priveşte,
Se 'nchină şi de mal barca 'şi desprinde.

Şi cu speranţe mici sărman munceşte,
Şi trece 'n drumul vieţii suferinde,
Căci inima 'i cu tot s'obişnueste.

Când s'a 'noptat încet, şi când s'aprinde
Lumini scântectoare, iar porneşte
Spre casă, muncitorul cu merinde.

ADORMIT PE IARBA 'NALTĂ.

Adormit pe iarba 'naltă
Din spre țărni, când soare-apune,
Gândurile-mi laolaltă

București, 1934. Editura "Știință și Literatură" Cluj

Cineva 'mi cânta culese
Visuri dragi și fără de nume,
Zânele neînțelese
Scoborând dintr'altă lume

Și venind pe lângă maluri,
Imi șopteau din „Una mie,
O poveste“, drag de valuri,
Ce-au văzut, sau vor să fie!

Apoi mă chemau grăbite,
Să-mi arate cum în unde,
A iubiților morminte
Prin nisipuri le ascunde.

Și 'n adâncul apei mute,
Și 'n noian de fericire,
S'ascundeau taine știute,
De prin inimi cu iubire.

Și se oglindeau prin noapte
În deasupra vieții duse,
Și se îngânau în șoapte,
Câte multe au fost spuse.

Și doar luna pribegindă,
Mai vedea cum joc alene,
„Feți frumoși“ ce vor să prindă
De prin valuri dragi sirene.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LÂNGĂ ȚĂRMUL DUNĂREI.

Variantă

I

Adormit pe iarba verde
Lângă țarm, când soare apune,
Dragile visări m'or prinde,
Și de alte vremi mi-or spune,

Voi cânta prin somn: Culese
Dorurile-mi fermecate;
Zânele neînțelese,
M'or privi înduioșate.

Ingâna-mi-or lângă maluri,
Din poveste una mic;
Mi-or șopti iubiri pe valuri,
Ce-au văzut sau vor să fie.

Apoi m'or lua grăbite
Să-mi arate cum în unde,

A iubiților morminte
Prin nisipuri le ascunde.

În adâncul apei mute
Se vor tângui 'n neștire,
Dragi fecioare nevăzute,
Fermecate de iubire.

Și s'or oglindi prin noapte
În deasupra vieței duse;
Și s'or îngâna în șoapte
Câte multe au fost spuse.

Iară luna pribegindă,
Va vedea cum joc alene,
„Feți frumoși“, ce vor să prindă
De prin valuri dragi sirene.

P A S T E L .

Tot șesul ținutului, are
Ca paznic de noapte un munte,
Când roșul s'aprinde în zare,
Ș'adoarme pe-a râului punte,

Din spuza de stele gândește
Aeve, Luceafărul firii,
Și 'n limpede valuri sclipește,
Ca pasnic de mult, mănăstirii.

Și muntele spune prin șoapte
Câmpiei, Povestea Română,
Luceafărul, paznic de noapte,
O cruce, în valuri îngână.

DELA VIE.

Pe drumul ce suie pe dealul crescând
Al viei, bogate în struguri,
Voci dulci, în surdină s'aude cântând,
Pierzându-se pare-că în crânguri.

Și veselul aer, cu dulci melodii,
Renaște simțiri fericite;
Ah! cât e de bine să fim iar copii,
Strângând „romanițe“ 'nflorite.

Și iar, cât de bine 'i să fim ca acum,
Alături, făcând un buchet,
In pacea naturei, suind vechiul drum
Spre cramă, cântând un sonet.

Și-apoi dela vie, în mâini cu ciorchini
De struguri, la vale mergând,
Ca dulce-amintire la vârsta ce 'nchini,
Intrăm în oraș iar cântând.

FETELE DELA CULES.

E toamnă când umblu prin frunze de vii
Și struguri în coșuri culeg,
Flăcăii cu fete făcând ghidușii,
Iertate de cei ce 'nțeleg

Și-alătura trece un cârd de ștregari,
Voinici buni cu ochii de foc,
Ce sburdă și strigă la patru scripcari,
Să cânte pe teasc pentru joc.

Iar dinspre poene, feciorele aduc
Dulci poame și dulci sărutări,
Și-apoi cu ochii râzând, iar se duc
La struguri și sfinte cântări.

Și dragele zâne, grăbite 'npletesc
Din viță cununi la feciori,
Iar când vine cu poame, ele 'i îndrăgesc,
Voinicii le fur' sărutări.

CÂNTAREA DUNĂREI.

Frumos lopătarul vâslește
Și valul ne poartă ușor
Și cerul cu drag ne privește
Și-ascultă iar cânturi de dor.

Apusul de soare se pleacă
Alene, în valul purtat...
Și raze de aur înneacă
În farmecul de 'nserat.

În tonuri frumoase se 'ngână
Din barca ce-i dusă de val,
Și glasurile blând se-adună
Și face ecouri spre mal.

Din inimi pornește-o cântare
Pe-al Dunărei val liniștit,
Amurgul poetic ne-apare
Și-al zilei frumos asfințit.

Și-apoi în valuri sclipește
Lumine de stele din cer,
Și luna cu drag ne privește,
Cu zâmbetu-i plin de mister.

Și dorul pornește departe,
Cu sufletu 'n vis legănat,
Și farmecul nopții ne 'mparte
Din cânturi pe valuri purtat.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

INCEPUT DE TOAMNĂ.

Pe cer, plumburiul se 'ntinde
Ca spaima durerei eterne;
Furtuna mânia 'și aprinde
Și frunzele galbene-așterne.

Cu picuri mari, ploaia lovește
Din repede ea legănare;
Mai iute, mai iute pornește
Stropirea, în sunet mai mare.

Molatecul soare 'i departe,
Și crengile triste se pleacă;
Dragi vrăbii în frica de moarte,
Așteaptă mânia să treacă:

Și plouă și plouă 'nainte,
Și norii colindă alene;
Stingherele vrăbii, cuminte
Sub streășină tremură 'n pene.

In jalnica lor așteptare
O arie sumbră trilează,
Grădina 'nverzită sub soare,
Sărmanele vrăbii viscăză.

N O R I I.

Feerice forme în zare se 'ncing,
Curenții castele clădesc,
Și munții de aburi pe toate le 'mping,
Și forme mai noi se croiesc.

Apoi mi se pare o pădure pe cer;
Pădurea dispare acum;
Văzduhul se 'neacă în sfântul mister,
Și tot se preface ca fum.

Din fum, fire albe în zare se țes,
Și alte figuri se compun,
Se poate cei vechi să le fi 'nțeles,
Acuma nimic nu ne spun.

Se poate cei morți, cu iubirea în sân,
Că 'n nouri cu toți se 'ntâlnesc,
Și când unii sfinte cântări își îngân,
De dragoste alții vorbesc.

Și bune și rele și orice iubiri
Simțite 'n feericul drum,
Cu timpul se schimbă în negre gândiri,
Plutind doar ca nouri și fum.

SONET.

.. Frumoasei mele D-șoara L.

Printre frumoase, ești cea mai frumoasă
Fecioară, ca din basme fermecate;
Și fericit am fost când pe 'nserate,
Am admirat făptura-ți grațioasă.

De vei iubi pe cineva în cale,
Gândește-te la inimă, sărmana!
Nu te juca; frumoaso fă-ți pomană
In val-vârtejul dorurilor tale.

Și când arunci scânteii cu o privire,
Ai milă și nu pune atâta viață,
Că faci un rău, tu farmeci din neștire.

Pe-un bun prieten l'am văzut cu ghiață
Legat la cap—ce tristă amintire—:
Era nebun, că-a fost privit cu viață.

REFREN.

Purtat de-un dor nețarmurit,
Prin vremuri dacă mai revii,
La drag cămin și locul tău,
De care trist te-ai despărțit.

În suflet simți ceva ascuns
Dintr'un noian de amintiri:
Refren duios, ce-ți cântă iar
Aceleași vechi compătimiri.

IN OSTROVUL DUNĂREI.

Printre sălcii plângătoare
Din ostrovul lângă port,
Cadă raze sclipitoare,
Peste casa mea de mort.

Vecinic apa lângă maluri,
Săruta-va ierburi moi,
Crengile plecate 'n valuri,
Triste, vor privi spre voi.

Adierile s'or pierde,
Legănându-mi dragi dorinți;
Apa, în albastrul verde,
Oglindi-va suferinți.

Pasările trecătoare,
Ciripind în drumul lor,
Repeta-vor mișcătoare
Plânsete, din nor în nor.

Noaptea razele de lună,
Ce cădea-vor rînd pe rînd,
Fermecate, ori să-mi spună
Câte 'n basme și în gând.

Apoi ramure purtate
Din pădure, vâl pe vâl,
Aminti-vor neuitate
Doine spuse din caval.

LUNTRAȘUL FERMECAT.

Adierea verii-aduce, din spre maluri,
cânturi, cânturi,
Păsările sbor fricoase, ascunzându-se 'n tufiș;
Iară tainele de noapte, rățăcesc ca
gânduri, gânduri,
Trimițându-ne din ceruri, vise blânde pe furiș.

Și alene înaintează, luntrea printre trestii
sumbre,
Duios, lopătarul cântă, din trecute amintiri;
Iar stinghere sburătoare, s'ascund repede
în umbre
Pe când luna lasă 'n apă, raze ce joc în sclipiri.

Pacea nopții se întinde, și poveștile își spune,
Lopătarul ca prin farmec, în târziu a adormit;
Când și când prin vis zâmbește gândurilor,
cari 'n glume
Iși desmeardă „făt-frumosul“, ce se simte fericit.

SONET DE PLECARE.

Chitaristului Domenic.

De tânăr prigonit de-o soartă amară,
Imi cânt din c^oarde plânsete purtate;
Și lacrimile-acum imi sunt uscate,
Ca strunele întinse la chitară.

Dar vechea mea chitară doru 'mi știe;
Când eu suspin, ea pentru mine plânge;
Ah! inima acuma mi se strânge,
Și iar pornesc pe drum de pribegie.

De-oi rătăci pe cine știe unde,
Chitara lângă mine vreau să fie,
Ea, care 'n cânturi inima 'mi pătrunde.

Oprit din drumuri pentru vecinicie,
Sub coarde, inima-mi se va ascunde,
Cântându-mi dragostea pe care-o știe.

CÂNTUL DEPĂRTĂREI.

Dormeam pe aripi fericite
Când soarele era spre-apus,
Când dorurile-mi rătăcite,
In alte vremuri iar m'au dus.

Și se făcea că sânt pe malul
Orașului unde-am iubit,
Unde din timpuri vechi, pescarul
Iși cântă dorul hărăsit.

Priveam nepăsător spre unde
Cum valurile 'nceț treceau,
Și 'n minte-mi cânturile surde,
Sfînta gândire 'și petreceau.

Și din copilăria-mi moartă,
Un vis frumos iar a venit;
Cum valurile blând te poartă,
Așa de blând iar m'am simțit.

Dar când m'a deșteptat pornirea
Din dorul ce iar m'a 'cuprins,
Nimic nu mi-a atins simțirea,
Căci visul de mult era stins.

APUSUL DINSPRE CIMITIR.

Versuri, versuri, inspirate
Din apusul blând de soare,
Când revarsă 'nspre 'nserate,
Raze înduioștoare.

Și gândirea-mi iar urmează
Trista vremilor cântare,
Când iar creeru-mi visează
Amintiri, din depărtare.

Globul razelor cântate,
Pleacă pe drumul ce știe,
Luând iarăși neuitate
Vise din copilărie.

Și se duce să aline,
Cu cereasca-i bunătate,
Inime de doruri pline,
Sau tot inimi întristate.

Ducă-se, dar vină iară,
Să aline doruri sfinte,
Ce-a lăsat azi în spre seară
Crucilor dela morminte.

INDRĂGIȚII.

Printre copaci și mii de flori,
Indrăgostiții alene trec;
Pe crengi s'aud privighetori,
Și ei în dulci visări petrec.

Și gânduri sbor când se privesc
Atât de tainic pe ascuns;
Iar inimele 'necet vorbesc,
Și se 'nțeleg îndeajuns.

Când uneori de mâini se ia,
Mergând la pas încetinel,
Ea îi zâmbește făr' să vrea,
Și 'ntoarce ochii dela el.

Când e târziu și s'a 'noptat
Se 'ntorc pe 'ntinsele alei;
Apoi un ultim sărutat,
Se pierde 'n frunzele de tei.

PĂSĂRELE.

Ați plecat voi păsărele
Si v'ați depărtat în stol;
Veștejit rămâne gol
Codrul scump al țării mele.

Cu amurgul cel tomnatec,
Subt polei de soare-apus,
În șirag prelung v'ați dus
Lăsând totul singuratec.

Dar veniți voi păsărele,
Iar veniți, veniți în stol,
Ca să nu rămâie gol
Codrul scump al țării mele.

INAINTE!

(Traducere liberă după Paul Deroulède)

BCU Cluj / ~~Central~~ University Library Cluj

Bate toba, cornul sună;
Strig eroii din morminte,
La flăcăi ce merg într'una
Inainte

Hai voinici, inima saltă,
Iubiți țara laolaltă,
Și la foc luați aminte
Inainte

Geniul morții-o să oprească
Rolul său, când doruri sfinte
Și când țara să trăiască
Vrea 'nnainte.

DIN ROMÂNIA.

Copii! veniți, și ascultați
Câte ceva de țară,
Și inimelor voastre dați
Zefiri de primăvară.

Cunoașteți voi acest cuib drag
Și scump ca mama voastră?
Și casa unde v'ați născut
Și unde-odată ați văzut
Lumina zilei 'n prag?
Văzut-ați voi înalții munți
Și dealuri și câmpii,

Și grânele și-atâtea vii,
Și buni moșnegi cărunți?
Și clopotul din micul sat
În zi de sărbătoare,
Din liniștea cerească, oare
Copii, l'ați ascultat?

Iubirii voastre de cămin
 Ce amintiri vă stă,
 Atâta farmec, cine 'i dă?
 Copii! e țara voastră!

Și codrul cu stejarii lui,
 Invorul lung din stâncă
 Și valea peșterei adâncă
 Ascunde cerbi destui.
 Pierdutele poteci din crâng
 Și crengi cu pasări mii,
 Pe unde 'n joc sticleți se strâng,
 Văzuta-ți voi copii?

Și prin lumini acolo 'n zări
 Stejarii infrunziți,
 Mesteacănii bătrâni, zăriți
 Cum stau în depărtări?

Acest cuib drag, frumos și sfânt,
 Duios ca mama voastră,
 Acest loc sfânt, pierdut în crâng,
 Unde priveghetori se strâng,
 Iubiri unde se ascund,
 Și unde zările pătrund,
 E cuib din țara voastră!

PALERMO.

Lui Nicolae Bălcescu,

Un oraș în care zace o cenușe românească,
Rătăcită 'n lumi streine unde pacea și-a găsit,
Căci „mult draga-i țărișoară“, când voit-a
să renască,
Și să ceară libertatea fraților, a fost gonit!!

Sfânta cauză 'l silise, ca de-aicea trist să plece
Excilat, dar cu speranța să revadă „țara lui“
Și s'a dus eroul vremii, ce-acum visul și-l
petrece
S'a dus trist pe căi streine, plângând dragul
dorului.

Țacă corpul, sau cenușa lui, nu odihnește
'n țară,
Căci pe drumul pribegiei, la Palermo a murit,
Fie 'n pace a lui cenușe, căci memoria-i să piară
Nu se poate, ci se 'nalță tot mai sus, spre infinit.

La Palermo, în cenușa fraților de suferințe,
Odihnește exilatul, al săracilor erou;
Căci așa i-a dat să fie celui cu sfinte dorințe,
Ca printre cenuși orfane, să își facă un cavou.

MORMĂNTUL VOEVODULUI.

Aici odihnește în Domnul,
Subt greaua povară de ani,
Ștefan Voevod al Moldovei
Și groaza latător dușmani.

Venit-am noi sftncii țării,
Curtenii bătrâni, am venit,
Să punem aici pomenire
Voevodului nostru iubit.

Pe piatra bisericii bolte
Cu slovele noastre am scris
Cântarea din urmă, și pus-am
O cruce pe sfânt paraclis.

Ca 'n vremuri ce au să mai vie,
Să afle întregul norod,
Că-aici odihnește în Domnul
Al nostru Ștefan Voevod.

APROAPE DE MORMÂNT.

Iar a sosit vestirea iernei! poetul iar e chinuit
De amintirele rămase, ce-i fac un drum
spre cimițir!

In versuri blânde nu mai scrie frumosul timp
când a iubit,
Ci dus cu gândul 'n alte sfere, filosofează în delir.

Ce frig e!... și cum suflă vântul în coșul
casei dărâmate,
Și cât de monoton e timpul de mult uciselor
dorinți!

In stradă urlă lung un câine: Ecou al inimei
secate
De milostivul ceas al morții, unui artist
în suferinți.

Acuma iarăși întristarea, întreg 'l-acoperă cu
ghiață,

Și îi frământă mintea neagră, în care nu mai
este viață;
Un gând mai umblă 'ncet prin timpuri, o clipă
stă mai fericit,
Dar înecându-l plânsul tainic, repetă:
Dona a murit!

MAMA UNUI MARINAR.

Pe mal, înspre apa ce curge alene,
De mult e o veche cocioabă,
Ce pare văzută mai slab ca prin gene,
Aşa-i de departe şi oarbă.

Şi 'ntrânsa din timpuri, cu ani aşteptînd,
Trist şede bătrâna, gândind
La fiul pe apă plecat, şi prin gând
Il vede, 'nainte privind.

O arie veche de multe decenii,
Ingână bătrâna 'n murmur;
Cu gândul aiurea, în ochi cu vedenii,
Privind de pe deal în azur.

Şi vai! cum doreşte bătrâna, ca iară
Să vie copilul plecat;
Să-l vadă odată şi apoi să moară,
Privind la băiatul scăpat.

Dar vremea se scurge, și fiul departe,
Gândește acasă, plângând
De dorul de mamă; și soarta 'l desparte
Cu tristele'i arii cântând.

. . . . .

Târziu mama moare și dulcea-adiere
De vânt, din spre mal depărtat,
Aduce pe fruntea bătrânei ce piere,
Al fiului trist sărutat.

CASTELUL DE NISIP.

De mici copii, de mici copii,
La vadul apei ne jucam,
Și din nisipul auriu,
Castel ca 'n basme ne făceam.

Pescarii ce plecau cântând,
In bulburi valuri trimetea,
Și apa 'n vad lovind ușor,
Castelul de nisip lua.

Și tu râdeai și tu râdeai,
Chemându-mă din nou să viiu,
Să facem din nisip castel
Și făt frumosul tău să fiu.

Și apa Dunărei în joc,
Pe când fugeam ne urmărea,
Și val vârtej și val vârtej,
Castelul nostru prăvălea!

Eu făt frumos, tu draga mea,
De mici copii noi ne-am iubit,
Dar suflet și castelul drag,
Ai părăsit, ai părăsit!

Și din mormânt de unde ești
Din mine—aminte 'ți mai aduci?
La vadul Dunărei prin vis
Ah! tu te duci? Tu te mai duci?

Când amintirile 'mi rechem
Și când nisipul drag privesc,
Te văd râzând și lacrimi iar
Mă podidesc, mă podidesc!

Din trist mormânt de unde ești,
De mine-aminte-ți mai aduci?
La vadul Dunărei, prin vis,
Iubita mea, tu te mai duci?

ODIHNA MUNCITORILOR.

Din port.

Incet vin muncitorii,
Pe 'ntinderea de maluri,
Sclipesc lumini în valuri
Din cer fulgerătorii.

Adie blând în noapte,
Un vânt pe maluri mute;
Și par'că „du-te, du-te“,
Repetă 'n tainici șoapte.

Și curge apa 'n vale,
Și 'ndrugă o poveste.
Și-adoarme fără de veste,
In cânturile sale.

Prin somn târziu de seară,
Și corp și gând s'adună;
Și duhul sfânt coboară.

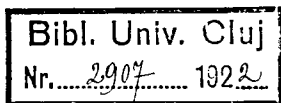
In mreжіle voinții
In taină cad cu toate;
De poate, cine poate
Zâmbește 'n vis dorinții.

Si unii lăcrimează,
Si alți șoptesc „răbdare“,
Minune!... ei visează
O binecuvântare.

Și 'i liniște, când zorii
De ziuă, bat în valuri,
Din nou s'adun pe maluri
Din vremuri muncitorii.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

FINE

q